

Monika
Peetzová

úterní ženy

mezi bylinami
a řepou



HØST

Vypadalo to jednoduše: odmontovat dvířka, vyndat zásuvky a korpus z březového dřeva nadzdvihnout a odvléct šnečím tempem po schodišti dolů. Krok za krokem. Dvaatčtyřicet schodů. Odtud to pak bude ke stěhovacímu vozu už jen pár metrů.

Malý byt, věčné problémy s parkováním, hluk a výfukové plyny: Kiki měla ke stěhování z kolínského Eigelsteinu spoustu dobrých důvodů. Jenže žádný další ji ve stávajícím stresu už nenapadl. Kde jen je ten Max? Jak dlouho může trvat odvézt Gretu k babičce a dědovi? Maxovi rodiče slíbili, že svou malou vnučku v den stěhování pohlídají. Od té doby, co Max dokončil studia designu, realizoval občas nějakou zakázku pro firmu svého otce. Výbušná spolupráce.

„Funguje to mezi nimi jako ve *Vojně a míru*,“ říkala Kiki. „Spousta bitev, málo míru. A příměří nastane jen tehdy, když smějí hlídat Gretu.“

Prarodiče Thalbergovi měli ke své „skorosnaše“, která jako blesk vtrhla do života jejich syna, komplikovaný vztah. Nejspíš teď zrovna bombardují Maxe dobře míněnými radami, aby ho přesvědčili, že si celou tu věc se stěhováním má ještě rozmyslet.

Kiki byla moc ráda, že ji Úterní ženy v jejím úmyslu přestěhovat se podporují. Caroline jí pomáhala snést dolů přílišně těžkou komodu, Eva rozebírala knihovnu a Judith skládala do krabic pestré směsici Kikina majetku. Jenom Estella, vyhlížející v dokonale přiléhavé kombinéze nejvíc jako stěhovák, se někam vypařila. Nejspíš v kuchyni zjišťovala, zda už má přinesené šampaňské tu správnou teplotu, aby si mohly udělat přestávku.

„Každý ať dělá, co může,“ prohlásila Kiki.

Estella toho moc nemohla a ještě méně se jí chtělo. Bohatá lékárníková manželka se obvykle reflexivně vymluvila na rodinné záležitosti ještě dřív, než kdokoli vůbec stačil vyslovit formulku „pomoc se stěhováním“. Ovšem od chvíle, kdy se do Kolína přistěhoval její nevlastní syn Alexander i s nevlastní snachou, aby jejímu manželovi pomohli vést firmu, jí každé stěhování připadalo mnohem atraktivnější než setkání s rodinou.

Z ulice zazněly vzrušené hlasy. Na chodníku diskutoval Zekeriya, Kikin turecký soused z obchodu se svatební módou, s návštěvníky vedlejší sázkové kanceláře o nejvhodnějším poskládání předmětů do stěhovacího vozu. Budoucí šťastní výherci si ve skutečnosti přišli na ulici jen zakouřit. To jim ovšem nebránilo v britké výměně názorů. V neděli a takhle brzy po ránu beztak nebylo na co sázet, ale o to víc bylo o čem tlachat. Zekeriya trval na tom, že mu v žilách proudí krev smíšená s naftou, takže pravdu má jedině on. Jeho děd, otec, bratr i většina strýců a švagrů si vydělávali na živobytí importem a exportem. Bylo pro něj ctí sehnat pro Kiki a Maxe nákladák za výhodnou cenu. Kromě krabice s deseti kusy *Svítícího obrazu vodopádu s realistickými 3D pohybovými efekty* byl vůz prázdný. Ještě pořád. Kiki s Caroline se s komodou zasekly hned v prvním zákrutu schodiště. Nepomáhalo natáčení a obracení, ani nadávky a bědování. Kiki zůstala pevně zaklíněná mezi skříňkou a zábradlím. Všechna tíha světa spočívala na jejich předloktích. Nešlo to ani tam, ani zpátky.

„Stěhovat se na venkov? Takový nesmysl!“ nadávala. „Který démon mi jenom našeptal, že musím dát svému životu nový impuls? Vždyť nezvládnou ani zatačku na schodech.“

„Čistě teoreticky neexistuje jediná možnost, jak se takhle příšernost mohla do tvého bytu dostat,“ povzdychla si Caroline rudá ve tváři. Z posledních sil komodu trochu nadzvedla.

„Víc doleva. Doleva! Au, moje ruka!“ vykřikla Kiki. Hra na skříňky se jí zaryla hluboko do kůže. „Kdo říkal, že se děti nedají vychovávat v městském bytě? Přinejhorším i na schodišti,“ zasténala.

Caroline se zmocňovala panika. „Dělej něco, otoč se!“ „Nejde to,“ odsekla Kiki. „Uvázla jsem tu.“

Jejich zoufalé výkřiky dolehly až na ulici.

„Měly jste tu skříňku stěhovat na výšku,“ ozvala se zezadu Judith. Neuvědomila si, že to poslední, co obě ženy v tuto chvíli potřebují, je dobrá rada. Nadávky a kletby, které se na ni během okamžiku snesly z kamarádčinych úst, byly jen slabým odvarem hrubého vyjadřování klientů přicházejících do Carolininy advokátní kanceláře. Samozvaní experti na stěhování se mezitím přemístili z chodníku na schodiště, aby své budoucí exsousedce předvedli, jak se to má dělat. Tedy co se komody týká. Samozřejmě ryze teoreticky.

Judith prchla do ložnice. Za Estellou.

Ta se zabarikádovala v nejzazším koutě místnosti a během války, která vypukla na schodišti, se snažila být pokud možno neviditelná.

„Já se tu neschovávám,“ bránila se Estella preventivně. „Starám se o bezpečný převoz kytěk v květináčích.“

Odevzdaně omotávala bublinkovou fólií obrovský pichlavý kaktus. „Jinak ho dolů nedostaneš,“ vysvětlovala. „Jedině kdybys snad měla zájem o přírodní tetování.“

„Divím se, že to ten kaktus u Kiki přežil,“ poznamenala Judith. „Kiki se o kytky nikdy příliš nezajímala.“

Estellin názor byl jednoznačný. „Tak trochu připomíná penis. Možná je to tím.“

Kiki byla svou spotřebou mužů mezi Úterními ženami pověstná. Ovšem od chvíle, kdy se seznámila s Maxem Thalbergem, mužem mladším o třináct let, a stala se matkou, bylo všechno jinak. Velkoměstská květinka se rozhodla nechat celý svůj dosavadní život za sebou. Čau, dlouhé večery na Bruselském náměstí, sbohem, oblíbené bary a kluby Hallmackenreuther, E-Werk, Six Pack a King George, bye bye, Coffee-to-go, adieu, Úterní ženy. A to všechno ze zcela zásadních pohnutek.

„Greta nebude vyrůstat ve městě a myslet si, že mléko roste v supermarketu v chladicím boxu,“ odůvodňovala Kiki své radikální rozhodnutí. Honorář, který získala za své designérské návrhy pro řetězec kaváren Coffee-to-go, investovala do nového života. Kiki s Maxem se stali šťastnými majiteli hypotéky a budovy Staré školy, vyžadující okamžitou rekonstrukci, s pozemky dostatečně rozlehlými na to, aby si mohli splnit své „zelené“ sny o pěsti-

telském samozásobitelství. V Meklenbursku — Předním Pomořansku. Na nic jiného finanční prostředky mladé rodiny nestačily.

„Devadesát minut do Berlína, devadesát minut do Hamburku, devadesát k moři,“ jásala Kiki.

O vzdálenosti mezi Kolínem a jejích novým bydlištěm se nezmínila. Starou školní budovu objevila před časem při cestě po Meklenbursku — Předním Pomořansku. Za domem se rozprostíralo tři tisíce čtyři sta metrů čtverečních pozemků se starým ovocným sadem, vlastním přístupem k jezeru, pitoreskní rybářskou chatkou a rozpadlou stodolou, kterou by jistě nebyl problém zbourat. Ale proč bourat něco, co může být ještě k užitku? Kiki byla místem oplývajícím historií nadšená od první chvíle. Její banka už mnohem méně. Na volné noze? Žádný jistý příjem? Svobodná? A vlastní kapitál — to má být všechno? Suma, kterou Kiki považovala za nesmírné bohatství, vyvolala v oddělení půjček v jedné bance v Eigelsteinu pouze pobavené úsměvy. Ani její brilantní obchodní záměr přestavět Starou školu na penzion Bed & Breakfast, určený pro lidi z velkých měst bažící po klidu a pro ekoturisty, ty maniačky s fetišistickou zálibou v číslech nepřesvědčil. Teprve po Estellině ujištění, že si v penzionu na půl roku pronajme určitý počet pokojů pro své charitativní projekty, banka milostivě souhlasila. Ovšem jen proto, že Estella svůj příslib podložila patřičnou zálohou. Představa dětí ze sociálně slabých rodin, které budou prázdniny u Kiki trávit bezplatně, Estellu nadchla. Svou práci pro charitu milovala. Tedy aspoň do té doby, dokud její angažmá nebylo spojeno s nějakou fyzickou prací.

Úterní ženy projely všech pět kontinentů, jako světoobčanky procestovaly ta nejexotičtější místa. Ovšem Meklenburskou jezerní plošinu žádná z nich neznala. Co by

mohlo být exotičtější než začít nový život mezi slepicemi, dobyt看kem a uprchlíky z města?

Už to bude brzy dvacet let od chvíle, kdy se pětice žen seznámila na kurzu francouzštiny při kolínském Francouzském institutu. Až dosud se scházely každé první úterý v měsíci. Ale teď bude všechno jinak. Stěhování připadlo na jedenáctý listopad. Pošmourný šedivý den nerozjasnili ani klauni s červenými nosy, otevírající na kolínském Neu-marktu karnevalovou sezonu. S každou zavřenou krabicí, s každým kusem nábytku mizejícím v útrobách stěhovacího auta se Kiki ze života Úterních žen vytrácela.

Judith obdivovala Kikinu odvalu. Ona sama byla po všech těch změnách, kterými si v posledních letech prošla, na jakékoliv nové začátky alergická. A nenáviděla loučení všeho druhu. Polední přestávku si udělaly v poloprázdném obývacím pokoji. Bez Kikina veselého nábytku a doplňků se byt zjevil ve své původní ošklivosti. Kamarádky se uvelebily na zemi, kde si rozložily zbývající polštáře z pohovky. Jako stůl jim posloužila stěhovací krabice s vtipným tištěným nápisem *Ticho tam uvnitř!* Pod ním bylo Kikinou rukou připsáno *kuchyně — nedůležitá*. Byl to ten druh krabic, které obyčejně putují z jednoho sklepa do druhého, aby je pak dědicové bez zaváhání vyhodili. Ovšem Kiki tyhle věci vytřídila a krabice s nápisem *kuchyně — nedůležitá* měla namířeno do charitní prodejny v kolínské čtvrti Nippes, kde se vysloužilé předměty zpeněží ve prospěch sociálně slabých.

Kiki si předsevzala, že bude s vlastním i cizím majetkem zacházet rozumněji.

„Člověk potřebuje k životu asi tři sta předmětů,“ prohlásila. „Já už jsem jich měla aspoň deset tisíc. A většinu z nich jsem nikdy nepoužila.“ Kiki byla odhodlaná věst

jednodušší a opravdovější život. „V přírodě a v souladu s přírodou,“ zdůrazňovala.

Judith nedokázala ani mluvit, natož jíst. Bylo pro ni stejně jako pro kamarádky těžké nechat Kiki odjet. Nad thajským kari z bistra a francouzským šampaňským mluvily všechny Úterní ženy o něco hlasitěji a překotněji, než bylo nutné, jako by ten prázdný prostor kolem chtěly svými hlasy naposledy zaplnit.

Evě vhrkly slzy do očí. „To kari je příšerně pálivé,“ vymluvila se.

To Caroline byla jako obvykle mnohem upřímnější. „Už nikdy to nebude jako dřív,“ povzdechla si smutně.

„Zaplat' pánbůh,“ odpověděla Kiki naprosto nevzrušeně. „Po všech těch předchozích chaotických letech se mi stýskat nebude. Kdo by toužil po tom, aby mu bylo znovu dvacet?“

„Já,“ odpověděla Estella věčně. „Za to se ráda vzdám stařecké moudrosti.“

Mezi kamarádkami koloval Kikin iPad. Judith kritickým okem zkoumala nejnovější fotky budoucího domova mladé rodiny.

„Nastěhujeme se do učitelského bytu v podkroví. A pak se pustíme do prostředního traktu,“ vysvětlovala Kiki a upozorňovala na vysoký štít s věžičkou a starými školními hodinami, který dělil dvoupatrovou budovu na dvě stejné poloviny. „Jídelna a kuchyň budou v bývalé aule, rybářskou chatu a třídy postupně předěláme na pokoje pro hosty.“

Plán byl jednoduchý: V sezoně bude penzion se snídaní otevřený pro běžné hosty a v ostatních měsících by měl být za rozumnou cenu k dispozici Estellině nadaci. Kiki nadchla představa, že Stará škola nebude vyhrazena jen těm movitějším. Zahájit provoz by chtěla hned příští léto.

Jako u všeho, do čeho se člověk zamiluje, bylo obtížné vyjádřit slovy ono neviditelné kouzlo a zprostředkovat je ostatním. Žádná z přítelkyň se neodvážila pronést něco kritického. Nemusely však být odbornicemi na stavařinu, aby jim bylo jasné, že budova Kikiny školy spadá do kategorie zřícenin.

A stejně tak jasné byly pro Kiki soucitné výrazy ve tvářích kamarádek. „Je to už osm let prázdné,“ prohlásila s předstíranou bezstarostností. „Ledacos bude nutné opravit.“

„Na to bych neměla odvalu,“ přiznala Eva upřímně. Jako čtyřnásobná matka a lékařka na částečný úvazek se každodenně pohybovala na samé hranici únosné zátěže. Při nejlepším vůli si nedokázala představit, jak to Kiki chce zvládnout. Dítě? Povolání designérky na volné noze? A k tomu od základu zrenovovat čtyři sta padesát sedm metrů čtverečních užitkové plochy? Nemluvě o vlastnoručně vypěstované zelenině, která byla neodmyslitelnou součástí Kikina snu o životě na venkově.

Estelle nebyla představa vedení vlastního penzionu úplně vzdálená. „Stává se mi to také. Během každé dovolené si říkám, že bychom si měli někde na jihu otevřít hotel. Palmy, slunce, pláž, dovolená navždycky. Pět minut po přistání doma to pouštím z hlavy.“

Zatímco Úterní ženy dávaly své pochybnosti najevo jen obezřetně, Maxův otec to řekl naplno. Když se pozdě odpoledne sešli všichni pomocníci a také Thalbergovi s Gretou u naloženého auta, aby se naposledy objali, neudržel se.

„Stejně se do roka vrátíte zpátky do Kolína,“ prorokoval jim.

Názor Johannese Thalberga byl zdrcující. Hvězda designérského nebe považovala veškeré konání svého prvo-

rozeného syna Maxe za šílenost. Platilo to i pro spojení s jeho bývalou zaměstnankyní Kiki. O zříceninách na východě země nemluvě.

„Nemám ponětí, jak to chcete zvládnout,“ řekl.

Jako šéf designérské firmy s mezinárodním renomé neměl problém říct o špatném nápadu, že je špatný.

„Kolo, auto, první počítač. Bez bláznivých nápadů bychom byli pořád ještě ve středověku,“ odpověděl Max nenučeně.

„Ale to přece ještě není důvod k tomu, katapultovat se tam zpátky,“ namítl Thalberg. Maxovým rodičům bylo na nejvýš podezřelé, že se jejich syn (po čtyřech letech studií designu v Londýně a s diplomem v kapse) chce stát v nějakém zapadákově na východě země zemědělcem amatérem, částečným samozásobitelem a správcem penzionu.

„Vždyť i Michelle Obamová pěstuje v Bílém domě mrkev,“ zastala se Caroline mladého páru. „A to už něco znamená.“

Max nastartoval. „V létě to bude komplet hotové,“ zavolal z okénka, „pak můžete přijet všichni na návštěvu.“

Kiki spěšně vtiskla kamarádkám do rukou své nové vizitky.

„Nespleťte si to s Bierkowo,“ varovala je. „To leží v Zadním Pomořansku.“

„Birkow, Pastýřská cesta 4,“ četla Judith nahlas. Už podle názvu to bylo odloučené, pusté místo.

„Tam odtud už to do Zadního Pomořanska nemůže být daleko,“ prohlásila Estella.

Greta se rozesmála. Trůnila v Kikině náruči a vesele výskala ve snaze pochyťat konfety, kterými ji zasypaly kolemjdoucí karnevalové masky.

Kiki se od přítelkyní nedokázala odtrhnout. „Na venkově se budeme moct o Gretu mnohem lépe postarat,“

podotkla. „A s B&B penzionem nebudeme s Maxem závislí jen na zakázkách.“

Trásl se jí hlas. Celé týdny s elánem a nadšením usilovala o realizaci svých plánů. A nyní, když to začalo být skutečně vážné, se zdálo, že se rozpláče.

„To, že se Kiki nedostane každý měsíc do Le Jardin, přece ještě neznamená, že Úterní ženy přestanou existovat,“ prohlásila Caroline.

„Jen to bude jiné,“ utěšovala Kiki kamarádky. Ale jaké, to si žádná z nich nedokázala dost dobře představit.

Poslední objetí, poslední zamávání a bylo po všem. S hlasitým troubením zabočil nákladák z Eigelsteinu směrem k Hansaringu. Kiki zmizela z jejich životů a vydala se vstříc neznámému cíli. Kolín rázem trochu zešedl.

„Má to jednu výhodu,“ prohlásila Estella a ztěžka polkla. „Letos se nebudeme muset dohadovat o tom, kam vyrazíme na svůj každoroční výlet.“

3

Úterní ženy obvykle strávily diskusemi o místě své společné dovolené celý večer, než nakonec něco vybraly. Tentokrát cílová destinace nepředstavovala problém, zato potřebovaly dobře půl roku na to, aby se shodly na termínu.

„Jiné ženy jsou schopné za takovou dobu počít a porodit dítě,“ přeháněla Judith. Pravda je, že v posledních měsících byla často jediná, kdo měl o prvním úterý v měsíci čas. „Všechno zůstane při starém,“ slibovaly si Úterní ženy v den Kikina stěhování. Ale pak bylo vše jinak. Jejich kroužek se téměř nepozorovaně začal rozpadat. Caroline byla jmenována obhájkyní ex offio v jednom ostře sledovaném případě únosu, Estella nepřetržitě pečovala o svého muže, jenž musel po zdravotním kolapsu zpomalit, a Eva bojovala na všech frontách. Ke konečnému rozhodnutí je přiměla až textová zpráva od Kiki: *Kdybyste náhodou měly čas, potřebovala bych tady pár rukou ochotných pomoci. Rychle.* Eva znala Kiki od jejích osmnácti. Kiki měla nedostihný dar vidět vždycky všechno a všechny v tom nejlepším světle. Taková zpráva znamená jen jediné: Poplach! Hoří!

Náhle šlo všechno velice rychle. Stanovily si pevný termín na týden před svatodušními svátky s odjezdem v pátek. Eva byla ráda, že už je to konečně tady. Má všechno pod kontrolou do takové míry, že se může na výlet s Úterními ženami vydat úplně v klidu. Jejím nejstarším, Davidovi a Leně, už je sedmnáct a šestnáct, Fridovi juniorovi čtrnáct a nejmenší Anně dvanáct let. Dětem se dostalo preventivního varování, manžel Frido už vybilil supermarket, aby zajistil zásoby na týden bez Eviny přítomnosti, a její matka Regina, která si Evu ráda nárokovala

jen pro sebe, trénovala kdesi na Lanzarote s nějakým indickým guru šamanskou masáž proti celulitidě. Po službě chtěla Eva společně s Estellou a Judith ještě nakoupit pár zelených dárečků v zahradním centru. Pak to bude všechno. Už by se jim do toho nemělo připlést nic dalšího. Nic kromě telefonátu z Arcibiskupského gymnázia. Zastihl ji v nemocnici, deset minut před koncem služby. Všechny čtyři její děti chodí do stejné školy. Už pouhý pohled na číslo na displeji telefonu uvedl její fantazii do nejvyšších obrátek. Škála hrůzostrašných sdělení měla při takových telefonátech rozpětí od „potřebujeme někoho, kdo nám pomůže s organizací letní slavnosti“ přes „vaše dítě nezaplatilo příspěvek na školní výlet“ až po „v hodině tělocviku došlo k nehodě“. Dnes to ale bylo obzvlášť zlé. Důvod totiž scházel. Na druhém konci se ohlásila sekretářka s věcným sdělením, že pan Krüger žádá paní Kerkhoffovou, aby se odpoledne dostavila do školy. Eva znala nového ředitele gymnázia pouze z jedné přednášky na téma „3D kybernetická školní třída budoucnosti“. Sekretářka jí odmítla prozradit, o co se konkrétně jedná, ale zdůraznila: „Je to naléhavé. Velice naléhavé.“ Frido jako obvykle neměl čas. Bude se muset Krügerovi postavit sama.

„Co se stalo ve škole?“ rozeslala Eva textovou zprávu všem čtyřem dětem. Tramvaj se pomalu sunula městem ke gymnáziu a dopřávala tak mateřským pocitům viny dostatek času, aby se rozjely naplno. Eva si zkontrolovala mailovou schránku. Kromě pozvánek na třídní večery, pravidelná setkání rodičů u kávy a na rodičovské sdružení tam nebylo nic, co by se týkalo školy. Evě se v hlavě motalo páté přes deváté. A výběr možných témat byl skutečně bohatý: David má už dvě důtky kvůli opakovaným pozdním příchodům, Leniny školní výkony se od té doby, co má

přítele, propadly až na samé dno, nejmladší Anna vede otevřený boj s matikářkou a Frido junior vytáčí celý profesorský sbor, protože ví vždycky všechno nejlépe. Fakt, že mnohdy ví opravdu víc než jeho studovaní kantoři, situaci nikterak neulehčuje.

Jak dlouho ještě pojedeme? Vždyť je to jen kousek. Aby se trochu rozptýlila, vyhledala si Eva na svém chytrém telefonu Kikin blog s troufalým názvem „Jak jsme hledali a našli zříceninu“. „Jedenačtyřicet oken, devatenáct místností a spousta plánů,“ stálo v Kikině prvním příspěvku. „Elektřinu, plyn a vodu si necháme zavést od odborníků, ostatní si uděláme sami.“

Z pohledu na fotky otlučených stěn, křivých stropů, chybějících podlah a drátů trčících jen tak volně do prostoru se Evě dělalo mdlo. „Asi jako v Drážďanech v pětačtyřicátém,“ zněl ironický popis pod fotkami. „Máme se skvěle.“

Na jedné ze schůzek Úterních žen okomentovala tento Kikin příspěvek Estella: „To vůbec nic neznamena. Kiki by jásla i na palubě Titaniku. Kdy se člověku poštěstí srazit se s ledovcem, že?“

Žádné novější fotky a zápisky se na blogu už delší dobu neobjevily. Po nadšených příspěvcích z počátku rekonstrukce bylo z Meklenburska — Předního Pomořanska ticho po pěšině. Už dávno se věta „Slyšela jsi něco o Kiki?“ stala mantrou Úterních žen. Každý telefonát, každé náhodné setkání začínalo a končilo vzdálenou kamarádkou. Kdykoli Eva Kiki zavolala, musela zrovna Greta buď do postýlky, do vany, nebo k doktorovi. Ještě častěji se vyskytly problémy s telefonickým spojením, bylo nutné vyspárovat zdi jílem, podbít stropy, vymalovat, vybrat a položit podlahy, vypořádat se s vlhkostí nebo oslavit šťastné ukončení další etapy. Byl nejvyšší čas vypravit

se do Birkowa osobně a zjistit, jak se věci mají. Jakmile bude mít schůzku ve škole za sebou.

Eva konečně vešla do impozantní vstupní haly školní budovy. Připomínala uzlíček nervů. Místo typického pachu tvořeného směsicí čisticích prostředků, dřevěných lavic, navlhklých dětských bund a zatuchlých přezůvek, který poznamenal její vlastní školní docházku, ji uvítala moderní hala s digitální nástěnkou. Velká blikající písma jí sdělovala, že přístup do školního počítače je až do odvolání zablokován. Vypadá to, že Krügerovy nové technické vymoženosti nejsou tak úplně bez vady.

„Víte, proč jsem si vás předvolal?“ křičel ředitel. Musel přidat na hlase, protože na půdě nad nimi parta řemeslníků lomozila při generální rekonstrukci vzduchotechniky. Bylo nutné vše stihnout do léta a celé zařízení mělo své nejlepší roky už dávno za sebou. Evě by se v této chvíli nějaké to chlazení nejspíš moc hodilo. Poté, co s hlavou plnou strašlivých představ vystoupala do třetího poscho-
dí, jí po zádech stékaly pramínky potu. Kdyby si aspoň mohla svléknout to tlusté tvídové sako. Ale to bohužel nešlo. V ranním zmatku a spěchu si stačila přežehlit sotva přední stranu halenky. Tušila, že dnešní den je ztracený. Už jen kvůli tomu slovu „předvolal“.

Snažila se tvářit pokud možno vědoucně a uvolněně a dát tak najevo, že rodinu, částečný úvazek v nemocnici, čtyři děti i žehlení v pohodě zvládá. Proč by ji měl z míry vyvádět člověk, který by mohl být jejím synem? Muž sedící proti ní za masivním dřevěným psacím stolem byl pří-
jemnějším o dvacet let mladší než ona.